

Brief aan mijn geaborteerd kind

Mijn lief kind,

Gisteren was het exact tien jaar geleden. Tien jaar geleden droeg ik je onder mijn hart. En tien jaar geleden deed ik het kloppen van je hart stoppen. Ik, je moeder, degene die je het leven schonk, nam het ook weer van je weg, mijn lief kind. Het is al zo lang geleden maar nog steeds stolt het bloed in mijn aderen, nog steeds stukt mijn adem bij het horen van het woord 'abortus'. Er is een leegte in mij die nooit kan worden opgevuld, een kilte die me overal vergezelt, een rouw waar geen einde aan komt. Voor mij ben je een eeuwig onvoltooid lied, een bloem die nooit bloeide, een zonsopgang overschaduwd door mist en regen.

Zelfs tijdens de laatste fragiele ogenblikken van je korte leven, vroeg ik me af: 'Ben je een jongen of een meisje?' De vraag spookte almaar door mijn hoofd terwijl ik alle moeite deed om het zuigende geluid dat de kamer vulde niet te horen. Ik wilde me niets herinneren van het wrede toestel dat je wegroofde uit mijn schoot en uit mijn leven. Ja, een brandend verlangen in mij wilde weten of ik een zoon of een dochter zou hebben gehad. Toch, op een of andere manier kon ik het niet opbrengen om de vraag te formuleren aan de arts, die glimlachend boven me stond en geen benul scheen te hebben van mijn innerlijke vernieling. Verslagen en ten dode bedroefd was ik. Toch knikte ik bevestigend toen de man in het wit mijn trillende hand vastnam en zelfingenomen vroeg: 'Ben je nu niet blij dat het allemaal voorbij is?'

Toen ik daar totaal ontredderd lag, kletsten de verpleegsters over collega's, auto's en kleren. Voor deze mensen was het beëindigen van je leven gewoon een job - brood op de plank. Voor de verzameling in die zonnige kamer in Brussel tien jaar geleden was het een dag als alle andere. Voor mij was het de donkerste dag ooit.

'De abortus' was de meest hartverscheurende, vreselijke ervaring van mijn 18 jaar korte leven. Maar wat zal het voor jou zijn geweest, mijn lief kind van amper drie maanden? Al die jaren heeft het me gekost om het een plaats te geven.

Nu mijn ogen zich met hete tranen vullen, realiseer ik me dat ik dit wellicht nooit helemaal te boven zal komen en dat is goed want je zal altijd een deel van mijn hart blijven. Die noodlottige dag in april heeft zich keer op keer als een horror film in mijn hoofd afgespeeld. Je dwingt jezelf om te kijken, vergeten kan je nooit.

Zelfs in mijn radeloze gemoedstoestand, wist ik dat er andere keuzes bestonden. Ik was gewoon te bang om de alternatieven te overwegen. Ik was zelf nog een kind. Ik vond me niet klaar om moeder te zijn. Besefte ik maar dat ik er al een was. Ik was je mama en jij was mijn baby toen je, onooglijk klein en diep verborgen in mijn schoot, je reis begon. Mijn liefde voor jou is begonnen toen je leven begon, en hoewel je leven geëindigd is, zal mijn liefde voor jou nooit eindigen.

Je stille kreten hebben mij door de jaren heen vele keren uit de slaap doen ontwaken. Hoe vaak lag ik niet

in het donker van de nacht, rouwend om het verlies van de baby die ik heb gedood? Er zijn zelfs tijden geweest dat ik heb overwogen om een einde te stellen aan mijn eigen leven, zoals ik aan het jouwe een einde heb gesteld.

Het is al 10 jaar en nog steeds heb ik niet mezelf niet kunnen vergeven. Heb jij me vergeven, mijn lief kind? Heeft God mij vergeven? Mijn kind was toch ook zijn kind en ik, ik heb het vernietigd!

Ik ken de betekenis van het woord nachtmerrie. Hoe vaak ben ik niet gekweld geweest door het steeds weerkerende beeld van een kleine baby in een vuilniszak? Hoe vaak ben ik niet in koud zweet wakker geschoten, met de levendige herinnering aan de intense fysieke pijn van de abortus – maar wat zijn tien minuten lichamelijke pijn in vergelijking met tien jaar van pijn waar geen woorden voor zijn en die overal tegelijk lijkt te zijn?

Al jaren verlangde mijn hart om je deze brief te schrijven. Pijnlijk intens was mijn verlangen, lief kind. Want elke keer wanneer ik probeerde om mijn gevoelens onder woorden te brengen, vond ik de witte bladzijden bedekt met mijn eigen bittere tranen in plaats van met inkt. Deze avond was anders...

Misschien is deze brief bedoeld om andere meisjes de kwelling te besparen die mijn deel is geweest. Hopelijk doet deze brief beseffen dat abortus je ziel hevig verwondt.

Als deze brief zelfs maar één abortus voorkomt, zal alles niet voor niets zijn geweest en een doel hebben gediend. Maar, mijn baby, boven alles zend ik deze brief om je te laten weten dat ik van je hou. En dat het me spijt.

Liefs,

Mama..